

VI KERALA BACKWATERS

Вторият ни ден в китното индийско градче Алепей беше предназначен за разглеждане на основната алепейска забележителност – Керала бекуотърс.

Станахме, вчесахме се и потеглихме. Първата ни работа беше да отидем до сергиите, където снощи бях ял вкусни пържени неща по 10 рупии и да закусим. След това аз предложих да тръгнем пеша към пристанището, защото бях видял в Интернет къде се пада, а и не изглеждаше далече. Ицо обаче настоя да хванем тук-тук, което се оказва изключително добра идея, защото тук-тукът потегли в посока, точно обратната на тази, която аз си представях. Естествено, закара ни не точно на пристанището, а при един негов човек, който разполагаше с малка, но комфортна лодка. Обясни ни, че на пристанището вече всички лодки са заети, защото е почивен ден. Ицо и Баева рекоха да се качваме веднага, но аз настоях да отидем все пак до пристанището и да видим какво предлага конкуренцията.

На пристанището цареше голямо оживление, а на една палма имаше закачен мегафон, от който долиташе религиозно песнопение.

<http://youtu.be/BC0p7PzmonQ>

Помотахме се около гемииите.

Не можахме да си изберем нищо и се върнахме при агента на тук-тукаджията. Спазарихме се за 20 евро да ни вози 4 часа из каналите и потеглихме. Пред нас се разкриха райски гледки:

<http://youtu.be/Zl4XTWdONRs>

Минахме и покрай едно рибарско семейство, което плаваше в нещо като кора от огромна любеница.

<http://youtu.be/Z9C904Jeib4>

Лодката беше оборудвана с шезлонги, както и с едно дюшече на носа, така че удоволствието от пътя беше пълно. Возихме се около час и нещо, визклицавайки възторжено и щракайки десетки снимки, когато усетихме, че сме поогладняли. Шофьорът беше печен в занаята и веднага ни подкара към едно тенекиено ресторантче, сгущено между палмите.

Ресторантчето беше нагиздено с огненочервена реклама на Vodafone

Настанихме се и тъй като не разбрахме кое от менюто какво значи, поръчахме на лелката да ни донесе от специалитета на заведението. Ицо и Мария помолиха и за по една риба. За пиене получихме хладна Кока-Кола, тъй като в Керала бирата се продаваше при специални условия. Заведението не разполагаше с чинии и прибори, така че ни сервираха върху листа от бананова палма и ядохме с ръце.

Лелката ни насипа ориз...

...и по 4 различни кашички

На вид малко отвратителни, но на вкус кашичките се оказаха изключително добри. Естествено, до една бяха доста люти. Може би само зеленикавата не беше кой знае какво, но като цяло беше много вкусно. Още повече, че трябваше да ядем с ръце и се омазахме като прасета. След ориза, Ицо и Мария се заловиха с рибите, дадоха ми и на мене малко да опитам. Накрая ни взеха цена, която ни се стори съвсем прилична – около 10 евро за тримата. В последствие разбрахме обаче, че са ни взели поне петорно повече от нормалното, но това дори ни развесели допълнително.

Когато приключихме с хапването, се помотахме 2-3 минути наоколо, пуснахме по една вода в нужника и пак се натоварихме на нашето си корабче.

Около ресторанчето беше много романтично и приключенско

След като поплавахме още десетина минути безгрижно по каналите, любезният лодкар ни попита дали сме склонни да изпием по някоя попътна биричка. Само това ни трябваше и всички единодушно се съгласихме. След малко акостирахме до колибата на един негов съратник – нелегален продавач на бира, който дереше по 3 кожи от наивните туристи. Предложи ни цена от 5-6 лева за топла бира, което дори и в Европа си е възмутително. Поради липса на по-добра алтернатива обаче, аз директно си поръчах 3 броя. Мария и Ицо бяха по-консервативни и си взеха по една. Въпросът с температурата решихме с една кофа лед, в която паркирахме бирите и продължихме. Докато чакахме да се охладят биричките, поделихме един кокосов орех, който Ицо изкрънка от продавача като бонус. Дали пък не му даде 10 рупии?!

Ицо се черпи кокосов орех

Не след дълго обаче подпукахме и бирите

На фона на убийствената януарска жега, дори и спиртосаният "Кингфишер – силно" ни се стори отличен.

Повозихме се още около час и нещо, като шофьорът не се върна по същия път, а по някакъв заобиколен, който беше дори още по-интересен. Накрая ни остави на същото място, откъдето ни взе, дадохме му уречените рупии и си направихме по една снимка за спомен.

Много симпатичен тип между другото – черен като катран

След знаменитите Backwaters, от които останахме предоволни, се помотахме още малко из Алепей. Минахме по малко мостче, снимахме едно гиздаво камионче, открихме дори и индийски клуб на БСП.

Индийският клуб на БСП

Вече доста уморени от наситения с преживявания ден, се прибрахме в Ашамуди, за да полегнем малко следобед, а и да видим дали евентуално не се е появил знаменитият австралийски пътешественик Веско Петров. Веско беше тръгнал преди 1-2 седмици от Сидни към Тамил Наду, където се мотаеше сам, и за което можете да прочетете в неговия блог:

<http://veskopetrov.com/?p=6496>

С Веско вече бяхме влезли в контакт и знаех, че му остава само да прекоси някаква коварна планина и да се озове в Керала. След това по неговите си Вескови пътища би трябвало да се докопа до Ашамуди, където си направихме среща.

Както и да е, след като се прибрахме, Веско го нямаше и ние използвахме времето да се поизлежаваме малко и да поцъкаме в Интернет.